

NOVÉNA

K SV. PAVLOVI PRVÉMU PUSTOVNÍKOVÍ PATRIARCHOVÍ RÁDU PAVLÍNŮV

HYMNY KU CTI
SV. PAVLA, PRVÉHO PUSTOVNÍKA

(pre vnútornú potrebu)

Vranov nad Topľou
2015

Hymnus I

Otcovia

Deciov hnev sa už množí,
by kresťanskú márnil krv.
A jakže ty, sluha Boží?
Nôtiš Pánu voľný spev?

Pôjdem tam, kde hory diaľne,
ráno stoja v sivej hmle.
Plášťom ticha sa oviniem,
hlbka mraku ma skryje.

Veriaci

Tak pustovník, Pavol svätý
rozhodol sa v srdci rád.
Deptá už zemské lákadlá,
rúca svet ten plný zrád.

Neváhajúc na púšť kráča
pod kamennú skalnú skrýš.
Za ním kvíli, plače sestra
Topiac sa v slzách svojich.

Otcovia

Za ním volá užialená:
„Braček ty srdečný môj!
Tys´ môj život a ochrana;
i pre slzy sestry stoj.

Nezavrhuj tak ukrutne
domov otca, Pavol náš,
ale znova nadviaž putá
a z rodinných pi zas čiaš.

Veriaci

Ako ty tam, slabý telom,
budeš môcť v tej púšti žiť?
Či je možné slabým srdcom
svoje čnosti v púšti skryť?

Teba v Tébach sláva čaká
vavríny čakajú ťa.
V púšti zabudnutia rieka
nad hlavou ti zavrie sa.“

Otcovia

Ale márne sestry slová
aj lákavý hviezdny jas.
Žiarou planie myseľ Pavla
v srdci Božiu lásku niešť.

Smelo kráča v tmavú alej,
Bohu nesie života kvet.
V Bohu skladá svoju nádej,
svetu zanecháva svet.

Veriaci

Späťne za ním hodíme oči,
pozrime, jak Pavol tam
posvätenia cestu kráča
mužným srdcom napred sám.

Nechal výhod tohto sveta,
zbavil sa už mäkkých šiat,
z lístia pálmy si odev splieta,
ich plody užíva rád.

Otcovia

Jeho nápoj voda v žriedle,
čo preteká tichý háj,
povzbudzuje myseľ jeho,
že Pán sluhom oddá raj.

A keď ho už práca zmôže
a na sen vyznačí čas,
chladná zem mu vypomôže
a pod hlavou kameň zas.

Veriaci

Tak sa vek svätému plní,
Boh dáva znaky svoje.
Denne havrana k pustovni
s pol bochníkom chleba šle.

Tu ho našiel svätý Anton.
Ó, jak veľký je náš Boh!
Vták zas krúži horným letom
a prináša chlieb pre dvoch.

Otcovia

V slzách hosťa Pavol stíska
a hovorí: „Bratko môj,
smrť svoju už vidím zblízka,
koniec žitia cítim svoj.

Vyplň prosbu nehodného,
hriešnemu tú lásku zrob:
prines mi plášť Atanáza,
vysteliem ním ten svoj hrob.“

Veriaci

Ide Anton už na cestu,
plášť svätého nesie späť,
ponáhľá sa k tomu miestu
plný predtúch a zlých snov.

A keď prešiel cestu celú,
zastal u vrát pustovných,
vidí mŕtve telo Pavla,
schránku to čností svätých.

Otcovia

Vidí tiež, jak cestou zlatou,
duša k nebu sa nesie,
so slzami a žalosťou
modlitbu za ním vyšle.

V plášť ovíja zosnulého,
by v ňom už sen večný snil.
Zamenil si šaty jeho,
čo si z lístia palmy šil.

Veriaci

Spomenul si na mohylu:
Nebude to ľahká vec.
Náhle Boh, čo robil divy,
urobil tu zázrak hneď.

Idú skokom strašné levy,
konať svoju službu hneď,
s úctou poklonia sa hrivou,
ryjúc pazúrami hrob.

Otcovia a veriaci

Svätý Pavol, čoś už v nebi,
pozri na synov svojich
a pritiahni nás ku sebe
silou modlitieb tvojich.

Cestou čností ved' nás stále,
daj od zlého pravý liek,
by sme Boha v chvále večnej
ctili s tebou vekov vek.

K: Oroduj za nás, svätý náš Otec Pavol, prvý
pustovník.

V: Aby sme sa stali hodní Kristových prisľúbení.

Modlíme sa

Bože, ktorý si svätému Pavlovi, nášmu
otcovi umožnil na púšti dosiahnuť svätosť,
na jeho orodovanie dožič nám, aby sme pesto-
vaním v sebe ducha modlitby a služby, v láske
približovali sa k tebe. Skrze Krista nášho Pána.

V: Amen.

Hymnus II

Otcovia Spievajte, synovia
od Pavlovho ducha,
nech nám jeho život
dnes pobožné spevy
ponúka.

Veriaci Zhromaždenie každé,
vytrvalé vo viere,
nech mu šíri chválu,
pieseň svätú, srdciam
len chvenie.

Otcovia Pozri, v lesnej tíši
Pavol vek svoj trávi
pri skalnatom brale.
Bohu sa tam klania
aj korí.

Veriaci Učí nás Boží muž,
utekať od sveta;
tam naša odmena,
brána nebies—méta
za rána.

Otcovia Kde srdce človeka
v svätej svojej tíši
Božie hlasy slyší,
tam Božia je starosť
odveká.

Veriaci Len v láske a viere,
v samote šťastlivý
Pavol je vzor živý,
jak majú žiť ducha
rytieri.

Otcovia Už drieme hluchá púšť...
Pavol lístie splieta,
z lístia je jeho plášť,
tak káže prostota,
skrúšenosť.

Veriaci Brána do večnosti,
duch už vedie telo.
Len malú hrst' datlí,
denne mieša v slzu
tesknoty.

Otcovia Dolu pod skalami
tichý prameň prýšti;
aj tú blízku vodu
načiera bez džbánu
- rukami.

Veriaci Až z rozkazu Pána
stáva sa novina.
Hľa - havran začína
prinášať pol chleba
za rána.

Otcovia A keď je potreba
aj jedlo pre hosta,
letí vták láskavý
a podá mu celý
chlieb z neba.

Veriaci A na svoje chvály
volá Boh svätého,
v Atanáza odev
Anton ho položí
zbožený.

Otcovia Na znak Božej vôle
nový zázrak vzniká:
Idú levy z púšte,
kopať hrob, čo telo
tu chráni.

Veriaci Za dedičstvo celé
vzal si Anton onen
palmový ten odev
z listia tkaný, slabý,
vybledlý.

Otcovia Pokorne a ticho
Pavol Bohu slúžil,
službu nezneužil
v ťažkom boji s telom
a pýchou.

Veriaci Po žití trvalom
jeho duch krídla sú,
zriekol sa odevu,
čo dedičstvom mu bol
už celým.

Otcovia a veriaci

Len bud'me jak skala
vytrvalí v službe,
kým nám smrť otvorí
raj, kde Boh je večná
česť, sláva.

K: Oroduj za nás, svätý náš Otec Pavol, prvý
pustovník.

V: Aby sme sa stali hodní Kristových prisľúbení.

Modlíme sa

Bože, ktorý si svätému Pavlovi, nášmu
otcovi umožnil na púšti dosiahnuť svätosť,
na jeho orodovanie dožič nám, aby sme pesto-
vaním v sebe ducha modlitby a služby, v láske
približovali sa k tebe. Skrze Krista nášho Pána.

V: Amen.

